

– Somn ușor, spuse ea mai mult pentru sine, pentru că tânărul părăsi în grabă încăperea, lăsând-o cu decizia grea de a se urni spre sala de lectură.

Așa cum își petrecea ea toată tinerețea la bibliotecă, la fel făcea și J.J., dar nu răsfoind romane sau tratate, ci stând în sala de muzică, ascultând și compunând cântece, cu care spera într-o zi să ajungă mare vedetă. Visa să susțină concerte, să danseze, să cânte și să scoată hit-uri. Un vis la fel de îndrăzneț ca al ei.

Reușind să mai stoarcă o picătură de voință din creierul și așa suprasolicitat, se întoarse la cartea cu coperta și foile maronii, care promitea multe. Începu să citească cu voce tare acele rânduri interminabile...

Nu cu mult după ora două, satisfăcută și căscând ca un hipopotam, reuși să închidă coperțile tocite ale cărții și să se simtă într-adevăr pregătită pentru examenul care îi bătea la ușă. Așeză volumul pe raftul de unde îl împrumutase, își luă jacheta scurtă și, vârându-și degetul arătător în inelul de care erau prinse cheile de la clădire, stinse lumina și păși pe hol. Acolo, chiar în apropierea automatului, zări o monedă gălbuie și lucioasă pe jos. Se aplecă, o ridică și privi spre aparat murmurând:

– Drăcie diabolică ce ești!...

Trecu mai departe și lăsă de data aceasta becul aprins, așa cum o învățase Eve, pentru a se proteja împotriva hoților. Apoi, încuind ușa cu cheia gigantică, porni în jos pe scări spre subsol, unde era amenajată o parcare mică și răcoroasă. Câteva neoane pâlpâiau pe plafon, chiar în mijloc, răspândind suficientă lumină ca ea să zărească drumul spre ușița din metal ruginit, ultima pe care trebuia să o încuie. Erau doar câteva rânduri de mașini, așezate paralel, alternând cu locurile goale, astfel că toată zona arăta ca gura unei babe știrbe. Totuși, oricât de sobră și liniștitoare părea incinta în acele ore târzii, pereții de beton parcă se alungeau în urma ei, încercând să o prindă, iar cele patru colțuri ale subsolului erau întunecoase,

umede și emanau un curent sinistru. Undeva, deasupra ei, o țevă de canalizare era fisurată și picura, iar sunetul picăturilor care aterizau în balta deja formată pur și simplu o enerva. Ronțaitul și pașii mici înșirați de lăbuțele unui șoarec se auzeau cu claritate și ea își dori cu disperare să ajungă mai repede afară. Poarta de la intrare părea să fie încadrată de niște lumini orbitoare, venite de la stâlpii de pe stradă, și știu că trebuie să ajungă la ea cât mai repede...

Îi simți prezența, umbra în spatele ei, deși era doar ca o rafală tăcută de vânt. Venea ca o adiere crudă și uscată. Un mozaic de celule malefice, un amalgam de gânduri criminale și o lipsă desăvârșită de sentimente omenești. Știu că nu avea rost să țipe, să strige, să șoptească sau să icnească. Se opri din mers, așteptând mișcarea lui, cu inima bătându-i ca un ceas stricat. Închise ochii și își strânse ghiozdanul la piept, înfigându-și dureros unghiile în pielea ecologică din care era confecționat. Atacul lui precis ca al unui animal de pradă nu avea să întârzie prea mult și ea înțelese că momentul la care multe femei se gândeau cu groază în fiecare seară, atunci când treceau grăbite pe străzile singuratice, a sosit și i se întâmplă chiar ei. Mâna lui mirosea a mosc și încă ceva... atunci când îi astupă gura. Îi strivea buzele cu îndârjire, chiar dacă ea nu făcea nici un gest de împotrivire. Corpul ei țepăn abia mai reușea să respire atunci când el își puse palma pe pulpa ei învelită în blugi.

Atunci cu o zvâcnire nervoasă a brațului, își puse mâna peste a lui și simți pielea uscată, cutele, venele, pielitele din jurul unghiilor și căldura bolnăvicioasă emanată de organismul străin. Surprins de gestul ei involuntar, el îi șuieră în ureche:

– E rândul tău.

Astrid rămase în continuare ca o stană de piatră, înregistrând în mintea ei toate nuanțele și inflexiunile vocii lui. Suna înfundat și bănuia că își acoperise fața vreun șal sau altceva, pentru a nu fi recunoscut. Exact cum scriau ziarele. Trebuia să fie „Violatorul din Boston”, fără dubiu. Împunsătura

cuțitului o electrocută și o făcu să-și dea capul pe spate. O înțepă undeva la baza șirei spinării și toți nervii ei reacționară violent, cutremurând-o. Se simțea vinovată că hrănea animalul crud din el, dar scoase un scurt „Au!”, care păru să-l satisfacă.

– Dă-i drumul, nenorocitul! auzi vocea speriată a lui J.J. Se simțea din glas că încearcă să-și stăpânească emoțiile și frica firească.

Atacatorul ei se răsuci pe călcâie, redându-i libertatea și, cu o mișcare fantomatică, îl păli pe J.J. cu tocul cuțitului, chiar peste față. Lovitura fu atât de precisă și dură încât băiatul căzu ca secerat, inconștient și plin de sânge. De ce nu a putut să o asculte și să se ducă acasă?! Astrid profită de secunda de libertate și se furișă sub prima mașină care îi ieși în cale. Acolo, obligată să privească și să simtă fiecare mișcare a lui, îl văzu cum își răzbună frustrarea și-și varsă furia năpustindu-se asupra lui J.J. Lovi iar și iar, până când abia îl mai auzi respirând. Apoi perechea de pantofi din doc se opri în fața mașinii unde era ea pitită. Stătură amândoi așa, un timp lung ca o veșnicie, ea așteptând ca el să se aplece și să o privească, să o tragă afară și să o înjunghie, el prelungind momentul și agonia. Îl auzi reglându-și respirația și simți un iz de parfum scump, în timp ce ea își pierdea răsuflarea. El plecă apoi, cu pași mari și apăsați, marcându-și prezența, întipărindu-și pe vecie în mintea și inima ei voința și puterea lui de a teroriza.

Presimțirea ei sumbră în legătură cu J.J. se adeveri la prima privire pe care i-o aruncă atunci când, întinsă pe burtă, împingându-se în palme, reuși să iasă de sub mașină. Îngenunche lângă el și, ștergându-i chipul cu un șervețel, îl imploră să respire.

Poliția și salvarea au ajuns la scurt timp după chemarea ei. Când fu chestionată, Astrid povesti simplu:

– Cineva l-a jefuit, când am ajuns era așa, căzut pe jos. Am mai găsit asta – scoase ea o monedă galbuie din buzunar – era

chiar lângă el, probabil că i-a scăpat hoțului când i-a luat tot ce avea în buzunare.

– Se întâmplă des în asemenea parcări întunecoase, replică polițistul notându-și declarația ei.

– Așa e, încuviință Astrid, uitându-se lung la cele două uși închise ale salvării cu două cruci roșii pictate pe ele.